

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **M. S.**, narozený X, st. příslušnost Ukrajina
bytem S., P.
zastoupen: advokátem Mgr. Miroslavem Kalousem
sídlem Opletalova 4-6, Praha 1
proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2016 č. j. MV-164155-5/SO-2014,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 9. 2014, č. j. OAM-30620-24/DP-2011, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno z důvodu, že žalobce ve stanovené lhůtě neodstranil vady žádosti, neboť nedoložil požadované náležitosti potřebné k vyhovění žádosti, konkrétně nedoložil doklad prokazující finanční prostředky k pobytu na území.
3. Proti rozhodnutí o zastavení řízení podal žalobce odvolání, v němž poukazoval na to, že správní orgán I. stupně po zjištění vad žádosti požadoval jejich odstranění ve lhůtě pouhé 10 dnů, když sám ovšem před tím žádost žalobce vyřizoval téměř 4 roky. Žalobce s odkazem na ustanovení § 2 odst. 3 a 4 a § 4 odst. 2 správního řádu namítal, že správní orgán I. stupně nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci a že chybějící doklady požadované na žalobci dodatečně nad rámec zákonných povinností si správní orgán mohl vyžádat sám v souladu s § 6 správního řádu. Žalobce uvedl, že jediným dokladem, který nesplňoval požadovaná kritéria, byl výpis z rejstříku trestů, který obsahoval záznam. Dále uvedl, že na základě činnosti pro společnost, v níž je statutárním zástupcem i společníkem, má příjmy z titulu svojí činnosti pro tuto společnost. O odvolání žalobce žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšla ze zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu uděleného za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě s platností do 18. 11. 2010. Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podal dne 3. 11. 2010 podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2010.
5. Žádost žalobce byla nejprve zamítnuta rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 31. 10. 2011, a to podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neboť žalobce měl záznam ve výpisu z rejstříku trestů o spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 trestního zákona. Na základě podaného odvolání však žalovaná svým rozhodnutím ze dne 16. 5. 2014 původní rozhodnutí o zamítnutí žádosti zrušila, neboť zjistila, že v době svého rozhodování dle nového výpisu z rejstříku trestů již žalobce žádný záznam neměl. Bylo tedy na něj třeba hledět, jako by nebyl odsouzen. Žalobce tedy začal splňovat podmínku trestní zachovalosti, a proto věc byla vrácena správnímu orgánu k novému rozhodnutí.
6. Žalovaná uvedla, že správnímu orgánu I. stupně uložila ve věci rozhodnout na základě aktuálního skutkového stavu, když žalobce již neměl záznam v rejstříku trestů. Současně uložila, aby správní orgán 1. stupně při novém projednání předmětné věci prověřil, zda není dán některý z důvodů neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a za tím účelem případně doplnil dokazování. Správní orgán I. stupně tedy musel postupovat podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky ve znění účinném v době podání žádosti a tedy i posuzovat, zda žalobce k žádosti připojil náležitosti, které jsou nezbytné dle ustanovení § 31 citovaného zákona, mj. i prostředky k pobytu na území.

7. Žalovaná zjistila, že žalobci byla správním orgánem I. stupně poskytnuta lhůta 10 dnů od doručení výzvy ze dne 23. 6. 2014, již byl žalobce vyzván k odstranění vad žádosti, neboť nedoložil požadované náležitosti potřebné k vyhovění žádosti o prodloužení doby platnosti povolení. Žalobce původně k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přiložil toliko cestovní doklad, výpis z obchodního rejstříku, potvrzení o zajištění ubytování a dne 3. 5. 2011 potvrzení o zdravotním pojištění u Veřejné zdravotní pojišťovny. Nedoložil však prostředky k pobytu na území a tyto finanční prostředky dále také nedoložil ani na základě zmíněné výzvy ze dne 23. 4. 2014, učiněné dle § 45 odst. 2 správního řádu, v níž mu správní orgán I. stupně stanovil lhůtu 10 dnů k odstranění vad žádosti a zároveň usnesením přerušil řízení. Žalovaná uvedla, že žalobce byl ve výzvě k odstranění vad žádosti řádně poučen, že v případě neodstranění vad bude řízení o žádosti zastaveno. Byl tedy srozuměn s tím, že v případě nedoložení zákonem stanovených náležitostí, které již měl doložit při podání své žádosti, bude správní řízení zastaveno. Přesto svou povinnost nesplnil.
8. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že přestože byl žalobce vyzván ještě k doložení dalších dokladů, nebylo jejich nedoložení důvodem k zastavení řízení, neboť ve své podstatě byly ve spisové dokumentaci založeny a správní orgán I. stupně požadoval pouze pro jejich aktualizaci. K odvolací námitce žalobce, týkající se desetidenní lhůty pro doložení dokladů, žalovaná uvedla, že tato lhůta je zcela v souladu s ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu, neboť je lhůtou přiměřenou. K námitce, že správní orgán I. stupně sám žádost vyřizoval téměř 4 roky, žalovaná poukázala na to, že lhůta uvedená v § 71 správního řádu je pořádková, a proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze považovat za nezákonné a v rozporu s právními předpisy. Pro úplnost žalovaná poukázala na ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který konvaliduje platnost dlouhodobého víza pro případ uplynutí doby platnosti víza před rozhodnutím o žádosti cizince a povolení dlouhodobého pobytu. K námitce žalobce, že má příjmy z titulu své činnosti pro společnost, žalovaná uvedla, že tato námitka není ničím podložena a prostředky k pobytu na území doloženy nebyly.
9. Z uvedených důvodů žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

10. Žalobce v podané žalobě rekapituloval rozhodnutí žalované a ve vlastních námitkách proti napadenému rozhodnutí namítal, že žalovaná porušila ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, přičemž jen obecně citoval znění tohoto ustanovení. Vlastní konkrétní námitky žaloby pak směřoval k výzvě k odstranění vad žádosti, která byla podle žalobce částečně zmatečná a vůbec neobsahovala argumentaci, proč správní orgán vyžaduje podklady. Namítal, že lhůta mu poskytnutá pro odstranění vad v délce 10 dnů byla naprosto nepřiměřená a že oproti tomu sám správní orgán nedodrží lhůty k vyřízení žádosti. Žalobce uvedl, že k žádosti podané dne 3. 11. 2010 doložil veškeré požadované náležitosti dle zákona o pobytu cizinců a jediný doklad, který požaduje uvedená právní norma, byl výpis z rejstříku trestů, který obsahoval zápis. Tento zápis však nemohl již být dále evidován, neboť trest zapsaný v rejstříku trestů byl ze zákona zhlazen. Žalobce uvedl, že další doklady doložil a tvrdil, že má na základě činnosti pro společnost, v níž je

společníkem a zároveň statutárním orgánem, příjmy z titulu svojí činnosti pro tuto společnost.

11. Žalobce se dále dovolával ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu s tím, že doklady o nedoplatcích u Finančního úřadu, u Pražské správy sociálního zabezpečení již byly dávno předloženy. Uvedl, že správní orgán musí posuzovat žádost dle platné úpravy v době podání žádosti, což zásadně nečiní a upravuje si postup podle svých vnitřních instrukcí. Navíc požadované doklady nad rámec zákonných povinností si mohl správní orgán vyžádat sám v souladu s ustanovením § 6 správního řádu.
12. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
13. S podanou žalobou žalobce žádal o přiznání odkladného účinku žaloby. O této žádosti rozhodl usnesením ze dne 11. 1. 2016, č. j. 9 A 207/2016-31 tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal.

IV. Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobním bodům poukázala na to, že žalobce v žalobě uvádí shodné námitky, které uplatnil již v odvolání proti usnesení o zastavení řízení, jimiž se žalovaná již zabývala. Uvedla, že žalobce byl správním orgánem I. stupně řádně vyzván k odstranění vad žádosti, byla mu poskytnuta dostatečná lhůta a byl poučen o následcích případného neodstranění vytýkaných vad. Pokud cizinec některou z obligatorně požadovaných náležitostí ani po výzvě správního orgánu nepředloží, jedná se o podstatnou vadu žádosti, která brání správnímu orgánu v pokračování řízení a jsou proto dány důvody pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Jednání před soudem

15. Při jednání před soudem zástupce žalobce setrval na námitce, že lhůta stanovená žalobci k předložení požadovaných dokladů byla nepřiměřená a na tom, že žalobce potřebné doklady již předložil. Dle žalobce i v případě, kdy by na výzvu správního orgánu požadované doklady dále, v odvolací lhůtě, dodatečně předložil, by to pro žádost žádnou relevanci, neboť v případě jiného cizince a rozhodování Městského soudu (věc označena jako „Valivais“ (?)) soud judikoval, že pozdější předložení dokladů nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o žádosti.

Zástupce žalovaného poukázal na vyjádření k žalobě a na to, že žalobce mohl požádat o prodloužení lhůty.

VI. Posouzení věci městským soudem

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.).
17. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

18. V souzené věci správní orgán I. stupně i žalovaná rozhodovaly o žádosti žalobce poté, kdy v původním řízení bylo rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce ze dne 31. 10. 2011 zrušeno, neboť žádost žalobce byla správním orgánem 1. stupně původně zamítnuta nikoliv z procesního důvodu, jako je tomu v tomto případě (nedoložení potřebné náležitosti žádosti), ale z hmotně právního důvodu, neboť žalobce nesplňoval podmínku trestní zachovalosti dle požadavku ust. § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně totiž v době svého rozhodování vycházel z platného výpisu z rejstříku trestů, v němž měl žalobce trestní záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu. Tento tehdy aktuální skutkový stav se však změnil v průběhu původního odvolacího řízení, kdy žalovaná požádala o nový výpis z rejstříku trestů a zjistila, že žalobce již nemá ke dni vydání rozhodnutí ve výpisu z rejstříku trestů žádný záznam, neboť jeho odsouzení bylo v průběhu času zahlazeno, a tudíž nebylo již na žalobce možné hledět jako na odsouzeného. Protože tedy odpadla překážka dle ust. § 174 odst. 1 cit. zákona a žalobce již splňoval podmínku trestní zachovalosti, žalovaná postupovala správně, pokud správnímu orgánu 1. stupně v původním rozhodnutí uložila, aby se žádostí znovu zabýval z hlediska dalších požadavků zákona, to znamená i náležitostmi podané žádosti, spočívajícími v doložení skutečností rozhodných pro vyhovění žádosti. Správní orgán I. stupně se řídil tímto rozhodnutím a žádost posuzoval podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době podání žádosti, tj. do 31. 12. 2010. Správní orgán I. stupně tedy použil právní úpravu platnou v době podání žádosti, takže námitka žalobce o tom, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav podle tehdy platné právní úpravy je nedůvodná.
19. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j odst. 1. Současně je povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, pokud je cizinec zdravotně pojištěn podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 31 odst. 1 ve znění účinném v době podání žádosti platilo, že k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit

- a) cestovní doklad,
- b) doklad potvrzující účel pobytu na území,
- c) prostředky k pobytu na území (§ 13),
- d) doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území,
- e) fotografie; to neplatí, pokud bude pořizován obrazový záznam cizince.

Podle § 13 odst. 1 citovaného zákona ve znění účinném v době podání žádosti zajištění prostředků k pobytu na území se prokazuje, není-li dále stanoveno jinak, předložením

- a) peněžních prostředků alespoň ve výši

1. 0,5 násobku částky existenčního minima stanovené zvláštním právním předpisem 6) (dále jen "částka existenčního minima") na 1 den pobytu, jestliže tento pobyt nemá vcelku přesáhnout dobu 30 dnů,

2. 15násobku částky existenčního minima, jestliže má pobyt na území přesáhnout dobu 30 dnů, s tím, že tato částka se za každý celý měsíc předpokládaného pobytu na území zvyšuje o 2násobek částky existenčního minima,

3. 50násobku částky existenčního minima, jestliže se jedná o pobyt za účelem podnikání, který má vcelku přesáhnout 90 dnů, nebo

b) dokladu potvrzujícího zaplacení služeb spojených s pobytem cizince na území nebo dokladu potvrzujícího, že služby budou poskytnuty bezplatně.

Podle § 13 odst. 2 citovaného zákona účinného v době podání žádosti zajištění prostředků k pobytu na území lze místo peněžních prostředků uvedených v odstavci 1 prokázat

a) výpisem z účtu vedeného v bance znějícím na jméno cizince, ze kterého vyplývá, že cizinec může během pobytu v České republice disponovat s peněžními prostředky ve výši uvedené v odstavci 1, nebo

b) jiným dokladem o finančním zajištění, například platnou mezinárodně uznávanou kreditní kartou.

20. Z chronologie uvedené právní úpravy účinné v době podání žádosti žalobce tedy vyplývá, že pro povolení k dlouhodobému pobytu je *především* třeba předložit doklady uvedené v § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to již spolu se žádostí, mezi něž náleží i doložení prostředků k pobytu na území a následně dle § 46 odst. 1 cit. zákona (vyjádřeno slovem „*dále*“ ve znění tohoto ustanovení) i další doklady zde uvedené (doklady o cestovním zdravotním pojištění a doklad o zaplacení pojistného). Právě absence předložení dokladů o prostředcích k pobytu na území byla jediným důvodem pro zastavení řízení, neboť bez této náležitosti se nemohl správní orgán 1. stupně žádosti zabývat.
21. Soud z podkladů správního řízení zjistil, že žalobce prostředky k pobytu na území po dobu celého řízení o žádosti nedoložil. Neučinil tak nejen při podání žádosti dne 3. 11. 2010, ale ani později v původním řízení do vydání rozhodnutí v prvostupňovém řízení a nedoložil je ani v dalším řízení k následné výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 23. 6. 2014. Žalobce si musel být vědom i toho, že prostředky k pobytu na území nemůže dokládat pouhým obecným tvrzením, že jako statutární orgán a jediný společník společnosti má příjmy z titulu svojí činnosti pro společnost, protože ve výzvě k odstranění vad ze dne 23. 6. 2014 byl výslovně, s odkazem na ust. § 46 ve spojení s § 31 a § 13 zákona o pobytu cizinců konkrétně poučen o tom, že zákon doložení prostředků k pobytu vyžaduje a jakým způsobem se zajištění prostředků k pobytu na území prokazuje. Byl také výslovně upozorněn na to, že vada žádosti spočívá právě v nedoložení dokladu o zajištění prostředků k pobytu a byl také poučen o následcích neodstranění vad žádosti. Nelze proto přistoupit na námitku žalobce, že předmětná výzva byla zmatečná a neobsahovala důvody, pro které jsou doklady k žádosti vyžadovány. V této souvislosti neobstojí ani námitka žalobce, že mu k odstranění vad žádosti byla poskytnuta nepřiměřená lhůta. Žalobce při vědomí toho, že ostatní doklady předložil, což tvrdí, a žalovaná to nepopírá, neuvedl, na základě jakých okolností, spatřuje lhůtu 10 dnů k doložení jen prostředků k pobytu za nepřiměřenou, jaké překážky tomu bránily a nepodal ani žádost o prodloužení této lhůty. Soud nemůže vejít na argument žalobce uplatněný jeho právním zástupcem při jednání před soudem k otázce možného prodloužení lhůty správním orgánem, že by i v případě předložení dokladů později, v odvolacím řízení, nepřivodila tato skutečnost kladné rozhodnutí o žádosti. Soud sice přisvědčuje žalobci v tom, že předložení požadovaného dokladu až v odvolacím řízení

dle judikatury správních soudů nečiní rozhodnutí správního orgánu 1. stupně o zastavení řízení nezákonným, nicméně o takovou situaci by v dané věci nešlo. Žalobce byl vyzván k odstranění vad žádosti *v řízení před správním orgánem 1. stupně* a požádal-li by v této fázi řízení o prodloužení lhůty a bylo-li by mu vyhověno, stále mohl požadovaný doklad předložit *v prvostupňovém řízení*. Vycházel-li tedy žalobce při své ústní obhajobě před soudem ze situace judikované v jiném případě, kdy byl požadovaný doklad předložen až v odvolacím řízení, nebyl odkaz na rozhodnutí soudu v takové věci případný.

22. Žalobce stíhala zákonná povinnost předložit bezvadnou žádost včetně jejích náležitostí dle zákona již od jejího podání, a jestliže sám tvrdil zdroj prostředků, tj. že prostředky k pobytu tvoří jeho příjmy ve společnosti, lze předpokládat, že tyto příjmy jsou nějakým evidenčním způsobem zúčtovány, uloženy, daňově přiznány, nelze tedy dovodit žádné okolnosti, pro které by bylo na místě považovat stanovenou lhůtu k jejich doložení za nepřiměřenou. Dle poučení ve výzvě byl tedy žalobce výslovně obeznámen s tím, jaká náležitost je zapotřebí k tomu, aby jeho žádosti bylo vyhověno a zejména, jakým způsobem má prostředky k pobytu na území doložit a jaké následky nastanou, když svou zákonnou povinnost nesplní.
23. Soud proto považuje obhajobu žalobce proti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za alibistickou a účelovou, neboť je postavena na obecných a nedůvodných tvrzeních (ohledně zdroje příjmů a porušení ust. § 2 odst. 3 a § 4 odst. 2 správního řádu) a na tvrzeních nerelevantních pro posouzení jeho žádosti. Odkazuje na to, že předložil výpis z rejstříku trestů, ačkoli toto předložení výpisu z rejstříku trestů nebylo důvodem pro zastavení řízení, neboť naopak žalovaná přihlédla k tomu, že žalobce v průběhu řízení nabyl trestní zachovalosti. Protiargumentace žalobce, že je to správní orgán, kdo nedodržel lhůtu k rozhodnutí, nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť překročení lhůty správního orgánu k vydání rozhodnutí nemůže zkonvalidovat nedostatek náležitosti žádosti, která je zákonem požadována pro to, aby mohlo být žádosti cizince vyhověno. Přitom nejde o náležitost formální, nýbrž věcnou, garantující, že cizinec požadující prodloužení pobytu na území má k tomuto pobytu v dispozici dostatečné prostředky. V souzené věci byla délka správního řízení ovlivněna tím, že se v průběhu tohoto řízení změnil aktuální stav ohledně trestní zachovalosti žalobce (ve prospěch žalobce), k němuž bylo nutné přihlédnout, a dále byla zapříčiněna i tím, že žalobce od počátku nedokládal zásadní náležitost žádosti, tj. prostředky k pobytu na území, a to až do skončení celého správního řízení. Délka správního řízení a překročení lhůty k rozhodnutí, která je jen lhůtou pořádkovou, není skutečností, na základě níž by správní orgány tohoto státu měly rezignovat na splnění zákonných předpokladů ze strany cizinců pro účely vydání povolení k pobytu a která by přivodila prodloužení pobytového oprávnění bez splnění podmínek, jež zákon vyžaduje.
24. Na základě všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze shledal, že správní orgány obou stupňů nepochybily ve svém skutkovém a právním posouzení a žaloba tak nebyla podána důvodně.
25. Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu soud náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. listopadu 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.